

NICOLAU MANENT MAURANT

Antoni Tuduri

Secció de Genealogia
de l'Ateneu de Maó

Músic i compositor, membre de la penya de la rellotgeria d'en Pitarrà. Sembla mentida la sorprendente relació que podem trobar entre personatges de diferent origen, ofici i coneixement popular. Moltes vegades, estirant un fil d'una «madeca» que deia s'avia «segó», et poden sortir trossos de cordill que lliguen fets i persones aparentment separades i sense cap lligam aparent.

Dic açò pel fet que a la darrera miscel·lània vaig citar a diferents tertulians que es reunien al que en castellà en deien «rebotiga», en aquest cas no d'una farmàcia sinó, més tost, d'una rellotgeria ubicada al carrer d'Avinyó de Barcelona, on va viure devers quatre anys, diuen, José de Zorrilla, tots sota el patronatge de Josep Soler, més conegut pel seu pseudònim «Serafí Pitarrà».

En primer lloc, és molt curiós que entre ells podem citar a Josep Anselm Clavé, personatge amb un carrer prou important a Maó, artífex de les agrupacions corals, avui tan assentades, però no era així a la segona meitat del segle XIX. Fa poc temps un bon amic em va demanar si sabia la causa per la qual existia aquest carrer i, buscant per camins poc coneguts, vaig saber que Clavé havia estat un parell d'anys desterrat a Maó, cap allà els anys 1855-1857, per motius semblats que de tipus polítics. No va estar empresonat, però sí desterrat, a la manera d'aquells

temps. No he pogut descobrir res més, però cal esperar que els professionals de la Història ens aportin detalls d'aquest fet, molt decimonòmic d'altra banda.

En segon lloc, i ara ve el motiu de l'estudi del personatge d'avui, a aquestes tertúlies, a part de Pitarrà, Zorrilla, Victor Balaguer i Clavé, també hi assistia un músic i compositor de nom Nicolau Manent i Maurant, avui quasi desconegut, a qui em plau ajudar a revisar. Val a dir que, pel que sembla, hi ha estudiosos que comencen a parlar d'ell, com ara Jordi Orell, que ha pronunciat una conferència a l'Ateneu de Maó fa pocs dies, sense deixar de citar al baríton Lluís Sintès, que va publicar un interessant article al diari Menorca en data 06/11/2015. Un servidor ja fa més d'un any que anava al darrera del músic Manent, però sense massa èxit a l'hora de trobar detalls de la seva ascendència i descendència.

Afortunadament, la recerca ha determinat que avui pugui aportar algunes dades genealògiques, atès que la seva trajectòria professional ha estat prou ben descrita per Gabriel Julià Seguí a la seva obra «Música i músics a Menorca» que recoman llegir atentament.

Nicolau Manent Maurant neix a Maó el dia 22 de juny de 1827 i mor a Barcelona en data 11 de maig de 1887. Era fill de Josep Ma-

nent Pons, de Maó i de Joana Maurant Moll de Ciutadella. De molt al·lot pren lliçons de mestre Benet Andreu i Pons i molt prest forma part de l'orquestra del Teatre Principal, primer com a flautista passant més tard a tocar el contrabaix i,

a més, actuant com a organista de l'església de Sant Francesc de Maó. Com es pot veure, era un tot terreny musical. Òbviament, l'illa li queda petita i als 18 anys passa a Barcelona, ampliant els seus estudis i guanyant la plaça de contrabaixista de l'orquestra del Gran Teatre del Liceu. La seva trajectòria musical no deixa de progressar i es consolida com un dels més destacats compositors i mestres musicals de Barcelona, fins al punt que l'ajuntament barcelonès el

cria per tal d'impulsar la creació d'escoles de música públiques, tal com diu Lluís Sintès a l'article al qual he fet referència. Sense entrar en detalls -que es poden consultar a la xarxa informàtica, a més dels estudis i articles abans citats-, la seva obra és de gran importància, volum i qualitat. No obstant això, un servidor ha hagut d'esperar al descobriment de la seva curiosa relació personal amb José de Zorrilla, al musicar la sarsuela Don

Juan Tenorio per tal de poder escriure aquesta senzilla miscel·lània.

Aquesta circumstància ha fet que hagi pogut visitar la «rebotiga» de la rellotgeria d'en Pitarrà, ubicada avui i des de 1890, al carrer d'Avinyó nombre 56, on hi ha un dels 10 restaurants més antics de Barcelona: «Can Pitarrà», que jo tampoc coneixia. Ha estat un veritable plaer seure a una de les cadires on abans es reunien

els de la penya d'en Pitarrà, en Zorrilla i en Manent i he pogut proporcionar als actuals restauradors uns còpies de les actes de naixement del fundador, l'oncle Carlos, i de la seva mare, Magdalena Maria Hubert Oleo, a més de l'acta de defunció l'any 1842 de Magdalena.

Nicolau Manent Maurant es va casar amb Armanda Feliu, de qui no sabem si va tenir fills. De qui hem trobat descendència és del seu germà Antoni, nat també a Maó i mort a Barcelona, però sense lligams coneguts a dia d'avui.

Com sempre, acabarem amb els «bots» del músic Manent Maurant amb altres músics menorquins. Potser Gabriel Julià Seguí, estudiós i biògraf de la música menorquina no sap que té 17 «bots», o potser sí que ho sap. I també tenen 17 «bots» Mestre Llorenç Galmès i Margarita Orfila Tuduri, primera professora femenina del Conservatori de Barcelona. 18 «bots» tenen el pianista Ramon Coll Huguet, el mestre Demon (Llorenç Torres Nin) i Damià Andreu Sitges. El seu primer mestre, Benet Andreu, té 19 «bots», els mateixos que Jordi Orell Villalonga.

Sense ser músic ni res que s'hi assembla a part de rascar molt malament la guitarra -un servidor també té lligams de sang. Són 18.